

Stev. 9.—XXVII.

ZVONČEK

Maj 1926.

Maribor.

Mar i bor (= delo in borba)

Utrdil si na severni se meji,
obrambni jez iz duš in mišic spet,
naš Maribor, slovanske lipe veji
zavesti narodne ponosni cvet!

Zeleni Kozjak s Pohorjem čuvarja —
v višave dvojni sta kipeči val,
v zavetju tem marljivost rok ustvarja
in dviga plodovitost rodni tal.

Nad tabo se Kalvarija popenja,
po njej vise bogati venci trt,
med hišami šumi šelest zelenja,
do vrta se vrsti dehteči vrt.

Pozdrav pojó Slovenske ti gorice,
pri Račjem pa samuje sivi stan,
ostrili tam zarotni meč pravice
so Zrinjski, Tattenbach in Frankopan.

Med seli sadno drevje pne šotore,
sloveča Fala v daljo luč podi,
na jugu tjakaj do Rogačke gore
postrano Ptujsko polje zeleni.

Mogočna Drava ti podolje reže,
od vzhoda nosi bratski vzklík in vzdih
in davno prošlost z našo dobo veže,
buči, grozi vihar src ranjenih . . .

Sovražni so navali te dušili,
s pogubo rodu našemu preteč,
a naš ponos se ni uklonil sili,
boril se je k svobodi hrepeneč.

Zvestoba v dušah, v srcih volja čvrsta;
na smrt pripravljena junaška pest —
tako se borcev je množila vrsta,
pogumno šla je do svobodnih cest!

Naš Maribor, ni dneva, ni minute,
da v težo svojih bi nalog ne zrl:
osvetnik ti usode bodi krute,
ko bratom boš okove robstva strl!

Tvoj Trg svobode naj se tja premahne,
kjer naših sester se zatira spev,
slast upanja naj v vsako dušo dahne
v moč zmagovito zlit naš črt in gnev!

E. Gangl.

